

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Pesti Hírlap

Bn

(Hely)

1923. 11. 4.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old

Osztályozás

Tárgy

708

Hely

Műcsarnok

Idő

1923

Személy

A Műcsarnok őszi tárlata.

Az őszi tárlat nem jelent különösebb szenzációkat. Három jónevű elhunyt festőnk — Jávör Pál, Béti-Vörös, Szkuteckzy — hagyatéka, Poll Hugó és Glatz Gusztáv gyűjteményes kiállítása és egy ugyanevezett „karácsonyi kiállítás“ három teremben, igen sok képpel, amelyből igen kevés az értékes.

A három halott festő, a közelmúlt halottjai közül Skuteckzy Dóma képviseli a régibb generációt a különösen, talán ő mégis köztük a legfrissebb. Ez a páratlan mozgalmas és hajdan annyira ünnepezt festő, a maga halk pátozával, üde színeivel, kedves ötleteivel, képeinek ezerszámban forgalomban levő nyomatai dacára is rendkívül jólesően, földérintően hat. Becsületes és lelkies munka legtöbb képe s bár egyfelől talán túlságos szolgálattal honorálta közönsége könnyű ízlését, másrészt sehol sem próbált üres és tetszetős gesztusokba burkolva többet adni, mint amit tehete és — főleg — szíve bírt. Béti-Vörös Ernő, férfikora küszöbén elhunyt tehetséges képviselője a Benczúr-iskolának, pedáns tisztaságával, itt-ott édesen és buján fölcsillogó színeivel és virtuóz festésmódjával jellemezhető leginkább. Szereti a tarkaruhas, keleties feketehajú nőket és ha nézzük képeit, egy egész terem, csaknem csupa nő, színes, mozgó, élő nő: mintha egy spanyol piktor műtermében lennénk. Jávör Pál aki hasonlóképp tragikus korán elhalt, eme utolsó gyűjteményében is megbámultatja tekintélyes tudását. Nagyrészt itt látjuk mindama műveit, amelyek életében kitüntetésekért és sikert hoztak becsületes, gondos művészetnek; gyönyörködhetünk „Papagályos akt“-jában és finom csendéletében, kellemes interlőrjében.

A Műcsarnok őszi tárlatának elő reprezentánsai között Poll Hugót nem először látjuk a Műcsarnokban. Sokat nem fejlődött, de az út, amelyen nyugodtan és nagyobb emóciók nélkül halad tovább, vonzó, szép és eredményes. Az ő pastellmodora elegáns és könnyedén elomló, naturalizmusa hűségben is kellemesen bágyadt és bretagnei képein ép oly szívesen szepíti a természetet, mint magyar népelein. Kiemelkedik művei közt „Mosónk a dómosi parton“, „Hazatérés“ és „Naplemente a Dunán“ című képek. Glatz Oszkár egy termet tölt meg legfrissebb arcképeivel. Mindazt a terhet, amit arcképnek, főleg közéleti férfi arcképének megfestése jelent, ő fölénytel és elegánsan olvasztja művészetébe. Hűség és biztos, föltétlen tudás jellemzi. Legsikerültebb képeinek láttuk „Gaal Gaszton arcképét“, Prihrády férfiarcképét és főleg „Karacsay“ című tanulmányát.

Az ugyanevezett „karácsonyi kiállítás“ tarka és vásári anyagából feltűnik Udvary Pál két erőteljes képe, Bizó András „Idill“ és „Simonyi Öbester“ című precíz és finom, magyaros rajza, Lengyel-Reinfuss flamandos mélységből kiemelkedő nagy női képe és mozgalmas „Patrouille“-ja, Leidenfrost Sándor tökéletes férfiarcképe, Klaudy biztos vonala, üde színvonalú szép képe, Tatné Miskó Edit bátor, vörösruhás nője, Barkász tömött parkrézlete, Ufferbach jóvonalú napszámosa, Pörge, Komáromi-Kacz, Konkol, Aradi-Edvi egy-egy sikerült képe. Szobor a kiállításon alig van; művészi értéket képvisel közöttük Farhat Zoltán Savonarolaja, tömör és plasztikusan erőteljes vonalaival.

(B. a.)

Székesfővárosi házinyomda 1922